

Teza: usprawiedliwiona nieobecność na rozprawie

Przepis art. 117 § 2a k.p.k. nie upoważnia do wyeliminowania strony z aktywnego udziału przez nią w procesie i nie powinien być stosowany bezwzględnie, bez próby wniknięcia w rzeczywiste powody braku usprawiedliwienia, spełniającego wszystkie formalne wymogi.

Sygn. akt: WO-1/17

ORZECZENIE

z dnia 22 lutego 2017 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Janina Kruszevska

Sędziowie: SWSD Jolanta Teresa Ruszczak – sprawozdawca

SWSD Piotr Kubik

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Bronisława Kachnikiewicza po

rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2017 r. w Warszawie na rozprawie sprawy radcy prawnego M. K.

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z:

- art. 6 ust.1, art. 6 ust.2 i art. 28 ust.5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.,

- art. 44 ust.1, art. 6, art. 62 ust. 3, art.46, art. 20 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 26 września 2016 r. w sprawie o sygn. akt: D 37/2016,

orzeka:

1.

uchyla zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 26 września 2016 r. Sygn. akt D 37/2016 i przekazuje sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania;

2.

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.000,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc) pozostawia do rozstrzygnięcia Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

W dniu 15 października 2015 r. Pan W. G. zawiadomił Okręgową Izbę Radców Prawnych w Warszawie o popełnieniu przez radcę prawnego M. K. „deliktu etycznego”.

Na skutek niniejszego zawiadomienia, po przeprowadzeniu dochodzenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, wnioskiem z dnia 16 maja 2016 r. w sprawie RD 837/15 wystąpił o ukaranie radcy

prawnego M. K. obwinionego o to, że:

1. w okresie od grudnia 2012 roku do września 2013 r. nie dołożył należytej staranności w związku z reprezentowaniem skarżącego W. G., w toku postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym dla m.st. W.w W., VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych za Sygn. akt (...) przejawiający się w złożeniu pozwu zaopatrzonego w braki formalne, a następnie nie uzupełnienie tychże braków, w wyniku czego pozew został zwrócony, a skarżący utracił możliwość skutecznego dochodzenia roszczenia objętego pozwem z uwagi na upływ zawitego terminu do jego złożenia,

tj. o dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 6 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/VIN/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 507 ze zm.);

2. w okresie od grudnia 2013 r. do dnia ogłoszenia postanowienia o przedstawieniu zarzutów, dopuścił się naruszenia obowiązku dbałości o godność zawodu przy dokonywaniu czynności zawodowych oraz wykonywania czynności zawodowych w sposób nieuczciwy, poprzez brak zwrotu na rachunek klienta opłaty od pozwu w kwocie 23 019,00 zwróconej przez sąd na rachunek wskazany przez radcę prawnego, będący jego rachunkiem osobistym,

tj. o dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 6 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 507 ze zm.);

3. w okresie od marca 2013 do lipca 2015 r. radca prawny nie informował klienta o przebiegu i wyniku sprawy,

tj. o dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 28 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. oraz art. 44 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 507 ze zm.);

4. wykonywał czynności zawodowe w sposób nierzetelny i nieuczciwy poprzez skierowanie do skarżącego korespondencji elektronicznej z dnia 1 lipca 2015 r. 12:27 PM, z dnia 1 lipca 2015 r., 12:51 PM oraz z dnia 2 lipca 2015 roku, 12,42 PM w której udzielił skarżącemu nierzetelnej informacji o przebiegu i wyniku postępowania, pomimo że rzeczywisty stan rzeczy dotyczący jego przebiegu i wyniku był znany radcy prawnemu,

tj. o dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 507 ze zm.);

5. w okresie od dnia 13 listopada 2015 roku do wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów radca prawny nie złożył wyjaśnień na wezwanie zastępcy rzecznika dyscyplinarnego,

tj. o dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 507 ze zm.);

6. od sierpnia 2015 roku do dnia wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów radca prawny nie wydał klientowi na jego wezwanie dokumentów dotyczących prowadzonej sprawy pomimo zakończenia stosunku prawnego,

tj. o dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 507 ze zm.);

7. w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 października 2015 r. złożonym w toku

postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym dla W. W. w W. I Wydział Cywilny za Sygn. akt (...) oraz w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 21 października 2015 r. złożonym w toku postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy W. I Wydział Cywilny za Sygn. akt (...) radca prawny złożył wniosek o przeprowadzenia dowodu z przesłuchania adwokata K. S. oraz radcy prawnego S. P. dla ustalenia okoliczności objętych tajemnicą zawodową,

tj. o dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 20 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 507 ze zm.)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie (zwany dalej: „sądem okręgowym”) orzeczeniem z dnia 26 września 2016 r. Sygn. akt D 37/2016 uznał obwinionego za winnego wszystkich zarzucanych mu czynów i wymierzył:

- za czyny opisane w pkt. 1,2,5 oraz 7 na podstawie art. 65 ¹ ust.1 pkt. 5 ustawy o radcach prawnych karę łączną karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu,

- za czyny opisane w pkt. 3,4 oraz 6 na podstawie art. 65 ¹ ust. 1 pkt. 5 ustawy o radcach prawnych karę łączną, karę pieniężną w kwocie 15 000,00 zł oraz na podstawie art. 65 ust. 2a dodatkowo orzekł zakaz wykonywania patronatu na czas 5 lat.

Odwołanie od tego orzeczenia wniósł obwiniony zaskarżając orzeczenie w całości, tzn. w zakresie wszystkich punktów orzeczenia. Pełnomocnik obwinionego sformułował w odwołaniu szereg zarzutów obrazy przepisów prawa materialnego, obrazy przepisów postępowania, mających decydujący wpływ na treść orzeczenia, błędów w ustaleniach faktycznych oraz zarzut rażąco niewspółmiernej kary. Pełnomocnik obwinionego wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia jako wydanego z drastycznym naruszeniem prawa do obrony, wydanego przedwcześnie bez nawet próby wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny (zwany dalej ” sądem odwoławczym”) stwierdza, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z obrazą przepisów prawa materialnego i procesowego, które miały realny i rzeczywisty wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt. 1 i 2 k. p. k.).

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w toku postępowania dyscyplinarnego przed sądem dyscyplinarnym w sprawach nieuregulowanych w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego, zgodnie z art. 74 ¹ pkt.1 ustawy o radcach prawnych.

Dokonując oceny pierwszego zarzutu odwołania obwinionego:

Pogwałcenia przepisu art. 439 § 1 pkt. 11 k.p.k. poprzez przeprowadzenie rozprawy w dniu 26 września 2016 r. przez Sąd Dyscyplinarny podczas usprawiedliwionej nieobecności obwinionego, spowodowanej przyczynami natury zdrowotnej, potwierdzonymi zaświadczeniem lekarskim, wydanym przez lekarza sądowego i przeprowadzenie bez udziału obwinionego podstawowego dowodu jakim było pobieżne przesłuchanie świadka W. G., stanowiące rażące naruszenie prawa obwinionego do obrony.

Sąd odwoławczy uznał, że rozpoznanie sprawy na rozprawie pod nieobecność obwinionego, usprawiedliwioną ex post zaświadczeniem lekarza sądowego i wnoszącego o odroczenie rozprawy nie jest uchybieniem o charakterze bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 11.

Z dniem 1 lipca 2015 r. wobec treści art. 374 § 1 k.p.k. znowelizowanego ustawą z dnia 27 września 2013 r. - Dz. U. 2013, poz. 1274, obecność oskarżonego na rozprawie głównej przestała być obowiązkowa (poza wyjątkiem wskazanym w art. 374 § 1a

k.p.k.) a w konsekwencji ewentualne uchybienia z tym związane, z tym dniem straciły charakter bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 11 k.p.k. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 lipca 2015 r. Sygn. akt III KK 375/14.

Powyższe nie oznacza, że zarzut w całości jest chybiony, obwiniony zasadnie podniósł rażące naruszenie prawa obwinionego do obrony, poprzez przeprowadzenie rozprawy przez sądem okręgowym w dniu 26. 09. 2016 r. podczas usprawiedliwionej nieobecności obwinionego spowodowanej przyczynami natury zdrowotnej, potwierdzonymi zaświadczeniem lekarskim, wydanym przez lekarza sądowego i przeprowadzenie bez udziału obwinionego podstawowego dowodu jakim było pobieżne przesłuchanie świadka W. G.. Zdaniem pełnomocnika obwinionego stanowiło to rażące naruszenie prawa obwinionego do obrony.

Sąd okręgowy podczas rozprawy w dniu 26.09.2016 r. dysponował pismem r. pr. M. K., w którym to piśmie obwiniony wnioskował o odroczenie rozprawy (mylnie nazwanej przez obwinionego posiedzeniem). Do wniosku obwiniony dołączył zwolnienie lekarskie ZUS, informując jednocześnie sąd okręgowy, że poświadczenie w/w dokumentu przez lekarza sądowego dostarczy bez wezwania w dniu 27. 09.2016 r., z uwagi na to, iż w dniu od piątku (23.09.2016 r.) do poniedziałku, dnia posiedzenia o godz. 11 nie będzie mógł uzyskać poświadczenia lekarza sądowego, ponieważ lekarze sądowi nie pracują w sobotę i niedzielę.

Sąd okręgowy na podstawie art. 68 ³ ustawy o radcach prawnych postanowił prowadzić postępowanie bez udziału obwinionego r. pr. M. K. albowiem Sąd uznał, że jego obecność na rozprawie nie jest konieczna, gdyż stan faktyczny sprawy może być ustalony w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i w związku z art. 117 § 2a k.p.k. wobec faktu, że obwiniony został prawidłowo zawiadomiony o rozprawie, nie stawiał się na rozprawę bez usprawiedliwienia.

Stosownie do podjętej decyzji o prowadzeniu rozprawy pod nieobecność obwinionego sąd okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące m.in. przesłuchanie pokrzywdzonego W. G..

W dniu 30 września 2016 r. pismem datowanym 28.09.2016 r. obwiniony przedstawił zaświadczenie lekarza sądowego Nr (...) z dnia 27.09.2016 r., z którego wynika, iż obwiniony nie mógł stawić się na wezwanie sądu okręgowego w dniu 26.09.2016 r. z powodu choroby.

Zauważyć należy, że w dniu rozprawy obwiniony nie przedłożył wymaganego przepisem art. 117 § 2a k.p.k. zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na rozprawę wystawionego przez lekarza sądowego. Przedstawił jedynie zwolnienie lekarskie ZUS. W zaistniałych okolicznościach decyzję sądu okręgowego o prowadzeniu rozprawy w dniu 26.09.2016 r. pod nieobecność obwinionego potraktować należy jako formalnie poprawną, ale jednocześnie skrajnie formalistyczną.

Udział obwinionego w rozprawie nie był obowiązkowy w stanie prawnym po dniu 1 lipca 2015 r., kiedy sprawa była rozpatrywana przed sądem okręgowym. Postępowanie dyscyplinarne i postępowanie karne, w którym obecność oskarżonego na rozprawie głównej była co do zasady obowiązkowa miało miejsce przed dniem 1 lipca 2015 r. (art.374 k. p. k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. - Dz. U. 2013,poz. 1247).

Sąd okręgowy pomimo wcześniejszego wezwania obwinionego do obowiązkowego stawiennictwa, na rozprawie nie uznał jego obecności za konieczną uzasadniając, że stan faktyczny sprawy może być ustalony w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Zgodnie z art. 68 ³ § 2 ustawy o radcach prawnych niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy na rozprawę, posiedzenie lub na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego nie wstrzymuje rozpoznania sprawy lub przeprowadzenia czynności, chyba że należycie usprawiedliwią oni swoją nieobecność, jednocześnie wnosząc o odroczenie lub przerwaniu rozprawy lub posiedzenia lub o nieprzeprowadzanie czynności przez rzecznika albo sąd dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny z ważnych przyczyn uzna ich obecność za konieczną.

W związku z przedstawionym stanem faktycznym sprawy, powstała konieczność oceny przez sąd odwoławczy, czy w świetle zarzutów odwołania przeprowadzenie rozprawy przez sąd okręgowy pod nieobecność obwinionego oraz jego wniosku o

odroczenie rozprawy w związku z późniejszym usprawiedliwieniem tej nieobecności, zaświadczeniem wystawionym przez lekarza sądowego, stanowiło naruszenie prawa, a jeśli tak - to czy było ono rażące oraz czy uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W literaturze zasada obrony, rozumiana jako prawo oskarżonego do obrony swych interesów w procesie karnym, rozpatrywana jest w dwóch aspektach: obrony formalnej - przez którą rozumie się procesową działalność obrońcy oskarżonego oraz obrony materialnej - jako działalność samego oskarżonego.

Konstytucyjne prawo do obrony wynikające z art.42 ust.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter materialny, a nie tylko formalny i jest fundamentem rzetelnego procesu. Udział obwinionego w rozprawie ma charakter gwarancyjny i nie można go tego prawa pozbawiać.

Przepis art. 117 § 2a k.p.k. , którego sens ma na celu dyscyplinowanie stron procesu w celu wykorzystywania przez nie powodów zdrowotnych do stosowania swoistej taktyki procesowej o znamionach obstrukcji, nie upoważnia do wyeliminowania strony z aktywnego udziału przez nią w procesie i nie powinien być stosowany bezwzględnie, bez próby wniknięcia w rzeczywiste powody braku takiego usprawiedliwienia, spełniającego wszystkie formalne wymogi. (Wyrok SN z dnia 11 czerwca 2015 r. Sygn. akt IV KK 56/15). Może być tak , że brak formalnego zaświadczenia lekarskiego o niezdolności do stawiennictwa może być usprawiedliwiony okolicznościami losowymi (choroba o charakterze nagłym, przebywanie za granicą itp.) . W takiej sytuacji, art. 117 § 2a k.p.k. nie może mieć pierwszeństwa i wyłączać - na zasadzie lex specialis- stosowania art. 117 § 2 k.p.k., który nie pozwala na przeprowadzenie czynności bez udziału strony z powodu ujawnionych innych, wyjątkowych przyczyn jej niestawiennictwa. Jeśli zatem zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że zachodzą takie przyczyny - również natury medycznej - sąd powinien włączyć się w rzeczywiste powody absencji, zanim podejmie decyzję o kontynuowaniu czynności pod nieobecność strony tylko na tej podstawie, że obowiązek o którym mowa w przepisie art. 117 § 2a k.p.k. nie został formalnie dopełniony (Wyrok SN z dnia 18 listopada 2015 r. Sygn. akt V KK 121/15).

Prowadzenie rozprawy pod nieobecność obwinionego, pomimo uzasadnionego przypuszczenia, że niestawiennictwo obwinionego wynikało z przyczyn zdrowotnych stanowiło materialne naruszenie prawa do obrony. Uchybienie to zdaniem sądu miało charakter rażący i niewątpliwie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Obwiniony miał prawo do przedstawienia swojej argumentacji przed sądem okręgowym tym bardziej, że finalnie sąd ten orzekł wobec obwinionego najsurowszą karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu. Obwiniony wobec usprawiedliwienia ex post swojej nieobecności na rozprawie zaświadczeniem lekarza sądowego został tego prawa pozbawiony.

Obwiniony został prawidłowo poinformowany o terminie rozprawy ale nie miał faktycznej możliwości stawiennictwa z powodu choroby.

Faktem jest, że osobisty udział obwinionego w postępowaniu dyscyplinarnym jest tylko jedną z form realizacji prawa do obrony, które może być realizowane także poprzez kierowanie do sądu odpowiednich pism procesowych przedstawiających stanowisko obwinionego (Wyrok SN z dnia 8 lipca 2015 r. Sygn. akt SDI 27/15). Sąd odwoławczy miał jednak na uwadze, że rozprawa w dniu 26.09.2016 r. była pierwszą i ostatnią rozprawą w tej sprawie. Obwiniony nie miał możliwości, w związku z oddaleniem jego wniosku o odroczenie rozprawy wnosić, po przeprowadzeniu dowodów dopuszczonych w sprawie, o uzupełnienie postępowania dowodowego (art. 405 k.p.k.), zadawać pytania przesłuchanemu na rozprawie pokrzywdzonemu oraz zabrać głos po zamknięciu przewodu sądowego (art. 406 k.p.k.).

Postulat szybkości postępowania oraz rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie nie może mieć priorytetu wobec konieczności uszanowania podstawowych gwarancji procesowych, wśród których prawo obwinionego do realnej i osobistej obrony należy do wartości nadrzędnych (uzasadnienie do wyroku SN z dnia 18 listopada 2015 r. Sygn. akt. V KK 121/15).

W świetle unormowania zawartego w art. 436 k.p.k. sąd odwoławczy ograniczył rozpoznanie odwołania do zarzutu naruszenia prawa do obrony, podniesionego przez pełnomocnika obwinionego, gdyż rozpoznanie w tym zakresie było wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne dla dalszego postępowania.

Wobec rażącego naruszenia prawa obwinionego do obrony (niemożność uczestniczenia obwinionego na jedynej rozprawie,

na której zapadło orzeczenie) jak wykazano w wyżej, sąd odwoławczy uznał na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. że istnieje konieczność ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, stąd postanowił przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

W toku ponownego rozpoznania sprawy sąd okręgowy winien ponownie przeprowadzić w całości przewód sądowy, przesłuchać świadków, strony oraz rozpatrzyć zarzuty podniesione w odwołaniu przez pełnomocnika obwinionego.

Ponadto sąd odwoławczy wskazuje na konieczność ewentualnego poprawienia błędnych podstaw prawnych zastosowanych w zaskarżonym orzeczeniu. Sąd okręgowy jako podstawę prawną czynu przypisanego powołał w pierwszej kolejności artykuły z Kodeksu Etyki Radcy Prawnego a następnie ustawę o radcach prawnych.

Powody błędnej kwalifikacji prawnej czynu wyjaśnia poniższy cytat z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego, który ze względu na często popełniane błędy w tym zakresie, sąd odwoławczy postanowił przytoczyć, zalecając zapoznanie się z pełną argumentacją tam zaprezentowaną. W orzecznictwie od dawna utrwalony jest pogląd, który Sąd Najwyższy skompensował w wyroku z dnia 17 listopada 2015 r. sygn. akt SDI 44/15 że : „podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego musi być przepis ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, a konkretnie jej art. 64, w którym określono zachowania radców prawnych i aplikantów radcowskich uznawane za delikty dyscyplinarne. W przepisie tym mówi się, że podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej są czyny sprzeczne m. in. z zasadami etyki radcy prawnego. Tak jak samodzielną podstawą pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego nie może być jedynie mający charakter blankietowy art. 64 u.r.p. (zob. wyr. SN z 29 października 2009 r., SDI 22/09, OSN - SD 2009, poz. 132; wyr. SN z 6 listopada 2014 r., SDI 32/14, OSP 2015/7 - 8/80), tak - a w istocie tym bardziej - takiej podstawy stanowić nie może przepis rangi podustawowej, a dokładniej przepis zawarty w uchwale organu korporacyjnego (zob. wyr. SN z 15 lipca 2010 r., SDI 12/10, OSN KW 2011, z. 3, poz. 25)”.

Oznacza to w sposób oczywisty, że w pierwszej kolejności należy powołać przepis ustawowy w związku z przepisem Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Natomiast samodzielną podstawę prawną wymiaru kary stanowi art. 65 ust. 1 i pkt. w zależności od wymierzonej kary ustawy o radcach prawnych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 62 ust.1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 437 § 2 k.p.k., art. 438 pkt. 1 i 2 k.p.k., w związku z art. 458 k.p.k. oraz art. 74¹ pkt. 1 ustawy o radcach prawnych uchylił w całości orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców prawnych w Warszawie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych określając ich wysokość i pozostawiając tę kwestię do rozstrzygnięcia sądowi okręgowemu.

Pouczenie:

Na niniejsze orzeczenie przysługuje skarga do Sądu Najwyższego na podstawie art. 539a k.p.k. w terminie 7 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem.